Fritzsche, Franz Volkmar
Epiphyllides Lucianeas

INDEX
LECTIONUM

IN

ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SEMESTRI AESTIVO A. MDCCCLXXXI

AB DIE XIX M. APRILIS

PUBLICE PRIVATIMQUE HABENDARUM.

EPIPHYLLIDES LUCIANEAS

F. V. FRITZSCHIUS

PRAEMISIT.

TYPIS ACADEMICIS ADLERIANIS.

Lucianum Samosatensem non via et ratione primum coepi pertractare, sed in hunc scriptorem Lipsiae caeco casu adolescens incidi. Nam quum novae editionis volumen quartum forte in manus sumsissem sciremque editorem ejus illum esse ‚Lehmannum', quo puer ipse usus eram caro magistro: non solum dialogis quibusdam Luciani sed eo libro, qui est de conscribenda historia mire delectatus sum. Ita nihil prius habui, quam ut quatuor volumina ab Lehmanno meo tum edita moxque totius Luciani editionem Reitzianam mihi compararem et quam primum omnia fere hujus scriptoris opera perlegerem. Quo facto illud jam tum vidi, quod adparet etiam caeco, plurimos Luciani locos adhuc persanandos esse multosque facili opera restitui posse. Laeto autem juveni omnia prospere videntur succedere. Ipso igitur successu alacrior redditus simulatque codicum scripturis antea ignotis potitus eram, Lucianum integrum ab me recensitum edere constitui. Jam bibliopola urgente res eo pervenerat, ut primum Luciani mei volumen typographis imprimendi causa traderetur. Ecce vero, ad professionem in hac Academia suscipiendam subito Rostochium evocatus sum, quod munus tam honorifice oblatum repudiare nefas esse existimabam. Adde, quod futurum esse sperabam, ut majore otio Rostochii perfruerer citiusque Lucianum meum hic absolverem, cujus edendi incredibili cupiditate flagrabam. Ergo tamen Lipsia relicta me huc venturum esse pernegassem, si ea praescire potuissem, quae mihi mox ab amicis Rostochiensibus Lipsiam nuntiata sunt. Nam ex his literis non sine stupore intellexi, Rostochii me coactum iri consilium Luciani edendi perdiu differre adeoque pactionem cum bibliopola quo utebar amico initam non sine gravi rei familiaris damno prorsus rescindere. Quum enim conditiones mihi latas sponderem accepturum esse, hoc unum scire poteram, in nova sede ‚seminarium philologicum' ocius me praeside condendum esse, quo praesidio, sicut erat Lipsiae, ita etiam Rostochii nihil esse opinabar facilius. Illud postea demum amici nuntiarunt, Huschkium virum sane egregium, cui succedebam et senectutis vitio et valetudinis diu prohibitum esse scholas habere ideoque Rostochii literas humaniores denuo in vitam quasi revocandas esse. Addebant etiam, ut de libris scribendis interim securus essem cogitaremque in tam gravi munere ita ut jussus eram explendo omne tempus mihi consumendum esse praesertim soli: qui enim praeter me literas antiquas hic tradat, fore neminem. Lipsienses vero amici quidam aliique, qui meae editioni Luciani favebant, valde mirabantur, quod tam importuno tempore abiturus essem Lipsia, tamquam optimo quodam librorum edendorum emporio. Quibus de rebus ego ante omnia magistrum, qui socer meus futurus erat, putavi consulendum esse. Hermannus igitur tametsi Luciani editionem procrastinari ipse etiam dolebat, tamen me graviter adhortatus est, ut novo muneri plane studerem satisfacere. ‚Nam, inquit, non satis erit partem noctis ad studia adsumsisse, sed te totas noctes unius Luciani causa oportebit pervigilare, id quod nisi raro effectum reddi nequit. Quod quidem tu licet juvenis Rostochium vocatus et condicere ausus es, reprehendere nequeo. Veteranus enim philologus ne ingenti quidem pretio adduci poterit, ut se in Huschkii (at qualis viri) locum patiatur subrogari.' Ita maxime me tum ille vir consolatus est. At verendum erat, ne ego si novo officio impar fuissem, corvi instar, qui caseum canendi causa ex ore amisit, neque Lipsiae Lucianum

ederem, neque vero Rostochii literas bene docerem, sed utroque proposito juxta excidisse viderer. Quae res ut me ipsum mire sollicitum habuit, ita ne alios quidem curae sivit expertes esse, in his ipsum Carolum de Both, virum de Academia nostra egregie meritum. Scripserat autem paulo post Huschkii mortem Bothius ad Fridericum Jacobs e cujus viri disciplina ipse profectus erat eique plurimum uni tribuere solebat, et hoc addiderat, me a professoribus Rostochiensibus post veteranum quendam commendatum esse loco demum secundo. Tum F. Jacobsius alumno suo rescripsit ne me Rostochium vocare quamvis juvenem dubitaret. Multo post demum ego hanc rem forte comperi atque Jacobsio jam seni praesens Gothae ex animo egi gratias. Quod autem supra dixi, Luciani recensionem meam philologis tum curae cordique fuisse, id multorum loco unius viri ejusque praeclari critici exemplo adfirmare licebit. Quum Lipsiam relicturus essem, ad C. Reisigium Halas visum veni, quem ego nunquam habui praeceptorem, sed scholis ejus crebro hospes interfui. Hic tum Reisigius narrare, se in eo esse ut in Italiam proficiscatur, atque adeo mirari, quod ego post invitationem, priusquam ad novum munus condicerem, ipsius consilio uti noluissem. ‚Nam ego, inquit, Kiloniam perhonorifice vocatus sum, quumque itinere necessario me impediri ostendissem, a Kiloniensibus rogatus, ut ipse nominarem qui illuc meo loco venturus esset. Te ego, mi Fritzschi, nominassem, nisi Rostochium abires, eoque magis quod Kiloniae plus otii nactus esses, ut et officium recte explere posses et Lucianum tuum edere. Nunc si non licebit ‚Fritzschium', at licebit ‚Nitzschium'. Haec mihi tum Reisigius dixit et mox Kiloniensibus suo ipsius loco commendavit Nitzschium. Nam de F. Ritschlio, quem discipulum magister unice amabat, Reisigius tum quidem prorsus tacuit. Videtur autem, ut ego ipse, ut Th. Bergkius et alii plures, ita etiam F. Ritschlius de scholastico munere obeundo prius cogitasse quam de academico. Illuc revertor. Contigit enim mihi literas nostras Rostochii in vitam revocare, in qua re summo studio elaboravi. Ceterum res humanas saepe regit fortuna, uti tum quoque accidit. Juvenes ingenio florentissimi ut novo seminario sodales interessent, ad me confluebant quum aliis de causis tum maxime quod non nesciebant id ipsum etiam Principi nostro Clementissimo placere. Hi juvenes haud ita multo post optimos edebant libellos, qui libelli etiam nunc id est post annos amplius quinquaginta non sine merito honore solent adferri. Itaque quod ego seminarii praeses in literis ab initio effeci, id magna ex parte sodalibus seminarii mei ipsis acceptum refero. Nunquam igitur me illo tempore Rostochium transisse poenitebit. Ceterum ego olim Lipsiae praeter Luciani dialogos fabulas Aristophanis inprimis tractaveram, de quo poëta jam tum scholas aperui academicas. Patet enim cum professoris officio Lucianea studia minus arcto vinculo cohaerere. Quem satiricum in scholis vix unquam ac ne in seminariis quidem explicari videmus nisi perraro. Ego vero multos per annos ullum studiorum genus ab ipsius muneris officio plane revellere nolui. Ita factum est, ut Rostochii primum aliquot Aristophanis comoedias mihi putarem edendas esse. Attamen Lucianum inter muneris mei occupationes nunquam e conspectu amisi, quin huic scriptori tempora impenderem subseciva. Ac diligentius etiam per ferias Lucianum retractare consueveram, modo ut nova necdum intellecta addiscerem, modo ut ne dediscerem jam prius cognita. Quamobrem et difficiles locos expedire studui et corrigere mendosos et ab genuinis dialogis adulterinos segregare. Ne autem inutiles rixae temere exortae Lucianeis studiis nocerent, aliorum criticorum operam interea in Luciano positam summo plerumque favore excepi. Tum alumnos meos adjuvare non destiti et ut Samosatensem legerent relegerentque adhortatus sum, praeter alios Lipsiae Urbanum et Rostochii E. Burmeisterum optimae spei juvenem, quem praematura morte amisimus. Inprimis vero operam dedi, ut codicum optimorum copiae augerentur. Ergo Rostochii antiquorum librorum collationes fide dignas Vindobonae Parisiis Romae institutas acquisivi. Antea autem Lipsiae Gorlicensem librum et Guelferbytanum alterum ipse excusseram itemque

Florentini lectiones ab Furia patre et Augustanorum ab L. Spengelio optime descriptas examinaveram. Denique omnium codicum antiquissimum esse constat Vindobonensem illum, qui ‚123' numeratur et ‚B' litera significari solet. Cujus libri collationem partim jam Lipsiae et mox longe plura Rostochii accepimus. Integram vero ejus collationem maxime ab Schubarto tum etiam Jacobitio perfectam Carolus Jacobitz a. 1836 ipse edidit. Quae quum tantum non ubique cum collatione nostra consentiat, adparet laudabilem et in universum ejusmodi esse, cui satis tuto confidere liceat. Sed vehementer doleas, codicem talem tamque eximium minime integrum ac plenum aetatem tulisse, sed adeo mutilum et quasi truncum, vix ut tertiam Luciani partem nunc in eo superesse videamus. Alia tamen Luciani ratio est alia Aeschyli, in quo reliquorum codd. nomina qui partim inde descripti sunt, unius Medicei fulgor praestringit. Contra in Luciano Vindobonensis B haud paucis in locis aperte vitiosus est neque si praestat libris caeteris idcirco alii codd. omnes prae eo contemnendi sunt. Quanquam sic quoque ab hoc Vindobonensi proficisci plerumque tutissimum est. At unde tandem proficiscamur in plerisque Luciani dialogis, qui nunc in Vindobonensi omnino non leguntur? In his ipsis dialogis aqua criticis solet haerere, quorum tanto major est inopia consilii, quod hunc scriptorem medio aevo et lectitatum esse sciunt et vero etiam interpolatum. Huc accedit quod Lucianeorum codd. quos permultos habemus non unum sed duplex esse genus inter omnes constat. Alteri enim sunt meliores, deteriores alteri ita tamen, ut nonnunquam ipsi potius quam alteri certo nobis sequendi sint. Itaque ego novas antiquorum codd. collationes ideo potissimum consului, ut tandem aliquando liquere possit, quis codex unus pluresve iis in dialogis qui ab Vindobonensi absunt familiam ducere videatur. His de causis quum tanta difficultas sit Luciani in integrum restituendi tanta obscuritas, equidem nunc non amplius doleo neque ingemisco sed laetor potius atque triumpho, quod nostra editio quae in arte critica unice occupatur tam longum in tempus dilata est. Quid, quod ego postquam Lucianum tandem aliquando edere coepi, non confidenter primos dialogos pertractavi sed timide attigi tanta haesitatione, quanta cogitari potest maxima. Veruntamen nescio quo modo fieri solet, ut quae studia juveni olim in amoribus fuerint, ea subito, ubi quis paene jam consenescat mira cupiditate desiderioque animum incendant, non ut frustra diutius resistendum sed iterum prisco amori indulgendum sit. Adeo ego quoque repente dies noctesque unum fere animo volvere Lucianum, hunc domi lectitare, hunc foris coepi comitem adsumere neque prius conquievi, quam commentarii de eo scribendi factum esset initium. Quantus tum incipientis ardor fuerit, quamdiu in tanta interpellatione idem uno velut tenore permanserit, res ipsa documento est. Praevideram tamen fore ut mihi, id quod fert natura mea non liceret toto hoc labore quam primum defungi, sed ut cogerer diutissime in uno fere haerere Luciano. Juravi igitur nunquam me commissurum esse, ut Luciani causa ullam officii munerisque partem viderer neglexisse. Hanc unam veniam et quasi commeatum ab animo impetravi, ut liceret ad novas vires colligendas ab hoc labore aliquamdiu respirare. Ita omnium Luciani librorum recensendi consilium minime abjeci, sed finem hujus operis senectuti meae seposui, quae si nondum urget, at certe jam jamque adventat. Quodsi magna licet componere parvis, G. Hermannus olim ipse quoque justam editionem Aeschyli totius ad senectutem reservaverat. Ceterum de plerisque Luciani dialogis, quos quidem adhuc evulgarim et summi quidam critici velut Cobetus atque Madvigius complures postea conjecturas adtulerunt et juvenes adeo quid in re critica jam nunc possent non male experti sunt. Quae ego tum perlegi omnia tum meo judicio interposito pleraque collegi. Ipse vero multa habeo, quae addi editioni meae nunc velim, quae autem corrigi, habeo admodum pauca. Sed mea ipsius et aliorum additamenta mox quemadmodum spero omnia alio loco proferre licebit. Nunc enim spatii huic praefatiunculae concessi angustiae cogunt in dialogis nuperrime edi coeptis pergere.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

XXII.

423 ## * ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων,
ἥδιον. ΧΑΡ. ἀπόδος φημί, ἀνθ᾽ ὧν σε διεπορθμεύσαμεν. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ
ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ
δ᾽ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. κἀγὼ
424 τῷ ξύλῳ σου πατάξας * διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην οὖν ἔσομαι πεπλευκὼς τοσοῦτον
πλοῦν; ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. 2. ΕΡΜ. νὴ Δί᾽ ὠνάμην
γε, εἰ μέλλω καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε
ἕνεκα καὶ νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε· πλὴν ἀλλ᾽ ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ.
σὺ δ᾽ οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ᾔδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ
ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ
γὰρ ἤντλησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑΡ.
425 οὐδὲν ταῦτα * πρὸς τὸν πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.
3. ΜΕΝ. οὐκοῦν ἄπαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ
τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. ΜΕΝ. μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.
ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ,
τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν καὶ ἐπι-

XXII.

Πορθμέως καὶ Μενίππου ΓFM, Χάρωνος (in fine et in indice: Χάρων). Μένιππος. καὶ Ἑρμῆς Λ, Χάρωνος. Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ F.

1. ἀπόδος] ἀπέδου pr. ἀπόδου sec Ψ. ὦ κατάρατε] ὦ κάκιστε Ψ, τὰ πορθμεῖα ὦ κατάρατε (hoc ordine) Ο. πορθμεῖα ΓΟD3a, πορθμεῖα (ι) Β, πορθμῖα (α) F (ita F), πορθμια 𝔄ΨΩΩ2, πορθμία Λ, (ita Λ) Φ et v. τοῦτό σοι (τοῦτοι Ψ), ὦ Χάρων, ἥδιον ΒΟ𝔄ΨΦΩΩ2ΔΛFM, τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων edd. vett. ΧΑΡ. personam om Φ. φημί, ἀνθ᾽ ὧν σε] οὐ γὰρ οὕτω σε Ψ. διεπορθμεύσαμεν ΒΨΦ, διεπορθμευσάμην Ο𝔄ΛFΩΩ2 et v. λάβοις] λάβοι Λ. παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος] παρ᾽ ἐμοῦ ὀβολὸν οὐδένα Ψ. ἐγὼ δ᾽ ΛΨΩΩ2, ἐγὼ δὲ ΒΟ𝔄Φ et v. καὶ μὴν ἄγξω] ἄγξω (om καὶ μὴν) F. κἀγὼ ἄγξω ΩΩ2 (?). κἀγὼ ΒΟΨ(ΩΩ2) et v, καὶ μὴν Γ𝔄ΦΛF. σου] σε ΔVU soli. πατάξας (ἐνπατάξας Δ) διαλύσω τὸ κρανίον ΒΟΔΨΦ et v, διαλύσω τὸ κρανίον πατάξας 𝔄, πατάξας τὸ κρανίον (κράνιον Λ) παραλύσω ΓΛF et qui παραλύσω (δια sec m) ΜΩΩ2. ἔσομαι πεπλευκὼς τοσ. πλ. Guyetus probante nullo, ἔσῃ πεπλευκὼς τοσ. πλ. ΛFΩΩ2 et v, εἴην τοσ. πλ. πεπλευκὼς 𝔄, πεπλευκ᾽ς τοσ. πλ. (om ἔσῃ) Ψ, πέπλευκας τοσ. πλ. (om ἔσῃ) ΒΟΦ. ὑπὲρ ἐμοῦ ΛF et pr m ΩΩ2, σοι ὑπὲρ ἐμοῦ 𝔄, ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ΒΟΨΦ et sec ΩΩ2.

2. νὴ δί᾽ ὠνάμην γε ΒΟΔΨΦ, νὴ Δί᾽ ὠναίμην 𝔄. νὴ Δία ὀναίμην ΛFΩΩ2 et v. (ὠνάμην etiam Υ. ὠναίμην etiam D3. ἐοναίμην TU, ἐονάμην V.) εἰ μέλλω καὶ ΒΟΔΨΦ, εἰ μέλλω γε καὶ 𝔄ΛFΩΩ2 et v. ΜΕΝ. personam om 𝔄. ἕνεκα ΒΟ𝔄ΨΦ et v, sed ἕνεκα καὶ ΛFΩΩ2 recte. vide gemina in D. Deor. V, 4 init., ibid. XXIII, 2, Prometh. 16. νεωλκήσας] νεολκήσας ΒΟΨ. νεωλκήσας — πλὴν] νεολκήσω γὰρ τὸ πορθμεῖον καὶ παραμενεῖ πλοῖον. ΜΕΝ. πλὴν 𝔄. πλὴν — πῶς] πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχω. πῶς Γ, πλὴν ἄλλο γε μὴ ἔχων πῶς Μ. πῶς ἂν] οὐκ ἂν 𝔄. ὡς om Γ𝔄Φ. κομίζειν ΒΟΦ𝔄ΩΩ2 et v, κομίζεσθαι (Δ)ΛF. ὡς κ. δέον] διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν Ψ. διὰ τοῦτο] διατοῦτο ΒΦFabc. ut solent. μόνος οὖν] μόνος, οὖν Λ, μόνος (om οὖν) Ο. προῖκα] ἄπροικα et statim οὐκ ἄπροικα Ψ. συνεπελαβόμην 𝔄ΔD2ΛFΩΩ2, ἐπελαβόμην ΒΟΨΦ et v. ἔκλαον ΒΟΔ𝔄ΦΨ, ἔκλαιον ΛF et pr m ΩΩ2 et v. μόνος τῶν ἄλλων ΒΟ𝔄ΨΦΛ et v. ἐγὼ μόνος τῶν ἄλλων F. τῶν ἄλλων ἐγὼ μόνος ΔΩΩ2. ἐπιβατῶν] ὀδυρομένων add ΔΛFD2ΩΩ2 et tres Parisini ap. Lossium. πρὸς τὸν πορθμέα Ψ cum Hemsterhusio, πρὸς πορθμέα ΒΟΔVTFD3Φ, πρὸς τὰ πορθμεῖα ΓΩ2. πρὸς τὰ πορθμία (πορθμια 𝔄. πόρθμια Ω) 𝔄ΛΩ et v. σε δεῖ] σοι δεῖ Φ. οὐ θέμις ΒΟ𝔄 et pr m Φ, οὐ γὰρ θέμις ΛFΨΩΩ2 et sec Φ et v.

3. ἄπαγέ με ΒΟΓΨΦΛF, ἀπάγαγέ με 𝔄ΩΩ2 et v. ἐς] εἰς 𝔄Μ. χάριεν ΒΛΦF, χάριν Ψ. χαρίεν (ω) v. χαρίεν γε ΓΜΩΩ2. ἐπὶ τούτῳ] ἐπὶ τοῦτο (sic) Ψ, ἐν τούτῳ 𝔄. παρὰ τοῦ Αἰακοῦ om Γ𝔄ΩΩ2, pro eis παρὰ τῷ Αἰακῷ Μ. προσλάβω] παραλάβω D2. οὖν] με add Φ, τὸν μηδ᾽ ὁτιοῦν κεκτημένον μάτην addit D2. θέρμους, εἰ θέλεις] adfert Thomas p. 183, 9. τὸ δεῖπνον] τὸν δεῖπνον Ψ. τοῦτον—

σκώπτων καὶ μόνος ᾄδων οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡΜ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας, ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. ΜΕΝ. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

* XXIII. 426

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1\. ΠΡΩΤ. Ὦ δέσποτα καὶ βασιλεῦ καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥΤ. σὺ δὲ τίνων δέῃ παρ᾽ ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡΩΤ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλεως ὁ Ἰφίκλου Φυλάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀπέθανον τῶν ἐπ᾽ Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛΟΥΤ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι, πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχοι. ΠΡΩΤ. ἀλλ᾽ οὐ τοῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, * τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ᾠχόμην ἀποπλέων· 427 εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν. 2. ΠΛΟΥΤ. οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡΩΤ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛΟΥΤ. οὐκοῦν περίμεινον· ἀφίξεται γὰρ κἀκείνη ποτὲ καὶ οὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. ΠΡΩΤ. ἀλλ᾽ οὐ φέρω τὴν διατριβήν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. ΠΛΟΥΤ. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι μετ᾽ ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν * παρ᾽ ὑμᾶς, ὥστε ἀνθ᾽ ἑνὸς 428 δύο νεκροὺς λήψῃ μετ᾽ ὀλίγον. ΠΛΟΥΤ. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγένετο πώποτε. 3. ΠΡΩΤ. ἀναμνήσω σε, ὦ Πλούτων· Ὀρφεῖ γὰρ δι᾽ αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛΟΥΤ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὢν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου [ἐκείνῃ] νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη

ἤγαγες] ἡμῖν ὦ Ἑρμῆ τὸν κύνα τοῦτον ἤγαγες 𝔄. καὶ ἐλάλει] ἐλάλει καὶ 𝔄. post ἐλάλει habet καταγελῶν et om post ἁπάντων F. τῶν] τῶν δ᾽ O. τῶν ἐπιβ. ἁπ.] πάντων τῶν ἐπιβατῶν 𝔄. ἐπισκώπτων] ἐπισκόπτων Ψ. καὶ μόνος — ἐκείνων] haec om 𝔄. ὅντινα ΓΨΑFMΩΩ2, οἷον 𝔄, ὁποῖον BOΦ et v. ἄνδρα om 𝔄Ω2. κοὐδενὸς] οὐδενὸς ΑFΩΩ2. κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει] haec om BO𝔄ΨΦ. λάβω ποτέ. ΜΕΝ.] λάβω. (nova persona:) πότε Α, λάβω. ΜΕΝ. πότε (πότε; a) ΩΩ2Fa. idem F marg pr. m: γρ. καὶ μὴν ἄν σε λάβω ὦ βέλτιστε. λάβῃς] λάβοις Ψ et (?) C. οὐκ ἂν] ἂν om c. λάβοις] λάβῃς 𝔄.

XXIII.

Πρωτεσίλεως, Πλούτων Α (ter), Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης Δ. Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάου F et v.

1\. hunc dialogum spectasse videtur Tzetzes Chil. II. 783. ΠΡΩΤ.] Πλούτων a. Δήμητρος] Δημητρα (sic) 𝔄. θύγατερ] θυγάτηρ Α. τίνων BO𝔄ΦΑF, τινος edd. vett. Πρωτεσίλεως Α, Πρωτεσίλαος caeteri et v. Φυλάκιος] Φυνάκιος D, Φυλακήσιος Y, quae fuit conjectura. Ἀχαιῶν] Ἀτρειδῶν 𝔄. ἀπέθανον 𝔄, ἀποθανὼν caeteri et v, syntaxi non toleranda. ἐπ᾽] ἐν 𝔄. ὦ προτεσίλαε Α. οὐδεὶς ἂν] ἂν om 𝔄. αὐτῶν τύχοι BO𝔄ΦΑFCDΔ(Y), αὐτῶν τύχῃ edd. vett. probo tamen Hemsterhusi conjecturam a Bekkero receptam: αὐτοῦ τύχοι. notas et compendia pro ου et ων (οῦ et ῶν) longe simillima esse constat. cum plurali Lehmannus comparabat D. D. II, 2 fin., qui addere poterat Asinum c. 5. τοῦ ζῆν] τὸ ζῆν F. ἀϊδονεῦ a, ὦ Ἀϊδωνεῦ 𝔄. ἔτι] οὖσαν ἔτι 𝔄. ὁ οὖν] ὁ δ᾽ οὖν 𝔄.

2\. ὕδωρ] πῶμα M. ὑπέρογκον] ὑπερποτον 𝔄. Hemsterhusius quum de significatione v. ὑπέρογκος optime judicavit, tum Heliodori locis ostendit seriores hac voce mire abuti. vere atticum tali in re fuisset: τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς ἦν. περίμεινον] παράμεινον D. ἀφ. γὰρ] γὰρ om Φ. κἀκείνη BO𝔄DAF, κἀκείνων Φ, ἐκείνη edd. vett. οὐδέν σε v, οὐδὲν σὲ 𝔄, οὐδὲ σὲ BOΦFA (ita A). δεήσει] δεήσῃ BF. οἷον] οἷόν τι 𝔄. ὀδυρούμενον Φ et v, ὀδυρόμενον BO (ita O) 𝔄ΔAF. ἀκολουθεῖν] ἀκολουθεῖν μοι 𝔄. λήψῃ] λήψει D solus. μετολιγον Φ ut solet. ἐγένετο v, γέγονε Α solus, γίνεται B𝔄Φ, γίγνεται OF. πώποτε] ποτε 𝔄.

3\. Ὀρφεῖ — Εὐρυδ.] Ὀρφεῖ τε γὰρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν Εὐρυδ. 𝔄, non male, si articulus τὴν Εὐρυδ. servatur. ὁμογενῆ μου] ὁμογενῆ (om μου) F, ὁμοεθνῆ μοι 𝔄, ut possis: ὁμογενῆ μοι. Ἄλκηστιν] ἄλκυστιν F. παρεπέμψατε] ἀνεπέμψατε 𝔄. θελήσεις] θέλεις ΔΜ, δεξῃ 𝔄. οὕτω] οὕτως BO. δὲ — ἄμορφον] δὲ τοιοῦτος ὢν κρανίον γυμνὸν καὶ ἄμορφον 𝔄. ὢν] ὂν MF. ἐκείνῃ om 𝔄 et deleri potest ut natum ex inferiore κἀκείνη. φανῆναι] παρεῖναι 𝔄. φανῆναι; inter et πῶς δὲ nova persona in A.

προσήσεταί σε οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΦΕΡΣ. οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ᾽ ἴασαι καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον τῇ ῥάβδῳ νεανίαν αὖθις καλὸν ἀπεργά-
429 σασθαι αὐτόν, οἷος ἦν ἐκ * τοῦ παστοῦ. ΠΛΟΥΤ. ἐπεὶ Φερσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον νυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

1. ΔΙΟΓ. Ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥΣ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μέν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου προέβην τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας κατα-
430 στρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ * μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ᾽ οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως, οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; 2. ΔΙΟΓ. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥΣ. νὴ Δί᾽ ἐπὶ τούτοις. ΔΙΟΓ. ἀλλ᾽, ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω καὶ γυμνὰ καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως . . . . . εἶεν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι· σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο

κἀκείνῃ] καὶ ἐκείνῃ 𝔄. προσήσεταί BO𝔄ΦAFDTVU, προσόψεταί edd. vett. οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη BOΦ et v, οὐ διαγνῶναι δυναμένη 𝔄, οὐδὲ δυναμένη διαγνῶναι AF, male. φοβήσεται] φοβηθήσεται 𝔄. φεύξεται] φρίξεται 𝔄. τοσαύτην] ταύτην 𝔄. τοῦτ᾽] τοῦτο BO𝔄ΦAF. τὸν Ἑρμῆν κέλευσον ἀπεργάσασθαι— παστοῦ adfert mediis verbis omissis Thomas p. 66, 9. ἤδη ὁ] haec om 𝔄. καθικόμενον τῇ 𝔄M, καθικόμενον ἐν τῇ BOΦAF et v. nempe ἐν ortum est e superioribus: ἐν τῷ φωτί. libri νεανίαν εὐθύς. corrigendum esse νεανίαν αὖθις cum Voigtlaendero in Qu. L. p. 151 observavi idque probavi aliis, ut Bekkero (in adnot.) et qui recepit Dübnero. παστοῦ] παστοῦ ἀποπλέων 𝔄. (scil. ex § 1: ἐν τῷ θαλάμῳ —ἀποπλέων). ἐπεὶ] pro hac una voce 𝔄: οὕτω ποίει ὦ Ἑρμῆ ἐπεὶ καὶ τῇ —. Φερσεφόνῃ 𝔄O (ita O), φερσεφόναι (αι in lit.) B, Περσεφόνῃ ΦAF et v. hinc paullo supra (ante οὐκοῦν) personae nomen pro ΠΕΡΣ. item scripsi ΦΕΡΣ. sicut ibi dat schol. B: οὐκοῦν: τῆς κόρης ἤτοι τῆς Φερσεφόνης ὁ λόγος —. sed pro verbis ἐπεὶ Φερσεφόνῃ praestat ex 𝔄 rescribere: ἐπεὶ καὶ τῇ Φερσεφόνῃ — eadem syntaxi quae est in D. Deor. XX, 2 med. et Iov. Trag. 5 med. at sic quoque vitium latet. deest enim, ex quo liqueat Mercurium praesentem huic sermoni interesse. itaque toto libri 𝔄 supplemento ut vere Lucianeo utendum esse arbitror et scribendum: ΠΛΟΥΤ. οὕτω ποίει, ὦ Ἑρμῆ· ἐπεὶ καὶ τῇ Φερσεφόνῃ συνδ.

XXIV.

1. καὶ ἐπὶ τῇ] καὶ om 𝔄. καὶ Λυδῶν] καὶ om 𝔄. προέβην] ita correxi. libri: ἐπέβην, quod jam Hemsterhusio visum est mendo laborare. καταστρεφόμενος] καταστρεψάμενος 𝔄. καὶ καλὸς ἦν BOΦ et v, καὶ καλός γε ἦν 𝔄. ego malim cum Hemsterhusio: καὶ ὅτι καλὸς ἦν. τὸ δὲ μέγιστον] καὶ τὸ μέγιστον 𝔄. ἀλικαρνασῷ et § 2: ἀλικαρνασεῦσι a, sed § 3: ἀλικαρνασσῷ. παμμέγεθες] παμμεγεθες (sic) 𝔄. ἐς κάλλος] haec om 𝔄. τοῦ καλλίστου, οἷον] τοῦ καλλίστου οἷον (sic) Φ. εὕροι BO (V), ἴδοι 𝔄, εὕρῃ Φ et v. δικαίως ἐπὶ τούτοις] ἐπὶ τούτοις δικαίως 𝔄, non male.

2. νὴ Δί᾽] νὴ Δία 𝔄. ἐκείνη ἔτι σοι BO, σοι ἔτι ἐκείνη 𝔄, ἔτι σοι ἐκείνη Φ et v. εἰ] ἢν 𝔄. οὐκ ἔχω εἰπεῖν BO𝔄Φ et v, οὐκ ἂν ἔχω εἰπεῖν M. ἕνεκα] ἕνεκεν 𝔄. προτιμηθείη] προτιμήσειεν 𝔄. ῥῖνας 𝔄, ῥίνας v. ἀποσεσιμώμεθα O. ἴσως εἶεν BOΦ et v, ἴσως (om εἶεν) 𝔄, ἴσως εἶεν καὶ (V). sententia, ut ex opposito patet, haec fuit: ‚lapides illi Halicarnassensibus forsitan in pretio sint, ut eos ostentent.‘ quare nec vulgata, in qua Hemsterhusius acquiescebat, ferri potest, nec vero satis est ἂν addidisse cum Bekkero (qui ἴσως εἶεν ἄν) et (qui locabat ἴσως ἂν εἶεν) Dindorfio. immo praeter istuc ἂν etiam adjectivum excidit. neque tamen hodie probo supplementum meum: ἴσως [ἐπιτήδειοι ἂν] εἶεν, quocum contuleram Navig. c. 37 et Arist. Eccles. v. 79. sed nunc ita potius suppleo: ἴσως [ἄξιοι ἂν] εἶεν —, sic

φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. 3. ΜΑΥΣ. ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης; ΔΙΟΓ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε, οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο, Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ αὑτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δέ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς, ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

ΝΙΡΕΩΣ ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

1. ΝΙΡ. Ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε, * οὐ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕΝ. τίνες δὲ καί ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο 432
εἰδέναι. ΝΙΡ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕΝ. πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς καὶ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡΣ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν ἁπάντων εὐμορφότατον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνὸς οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὅρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙΡ. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χαρόπου, ὃ ς κ ά λ λ ι σ τ ο ς ἀ ν ὴ ρ ὑ π ὸ Ἴ λ ι ο ν ἦ λ θ ο ν. 2. ΜΕΝ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἂν διακρίνοιτ' ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον

---

demum sententia prorsus est idonea, atque etiam structura est attica: vide Arist. Achar. 201 et locum gemellum Luc. Anachars. c. 9 med. ὡς δή] πρὸς δή 𝔄. ἀπολαύεις] ἀπολαύσεις 𝔄.

3. ἀνόνητα οὖν μοι] ἀνόνητ' οὖν ἐμοὶ 𝔄. ἐκεῖνα πάντα] πάντα om 𝔄. Μαύσωλος καὶ Διογένης] haec frustra mutabat Cobetus in V. L. p. 115. οὐκ ἰσότ. — οἰμώξ.] οὐκ ἰσότιμος μὲν ὦ βέλτιστε ἀλλὰ Μαύσωλος μὲν οἰμώξ. 𝔄. τῶν—εὐδαιμ.] ὧν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμ. 𝔄. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν ΒΟΦ et v, καὶ τάφον μὲν τὸν ἐν 𝔄. ego malim: καὶ ὁ μὲν τάφον ἐν —. ἐρεῖ ἑαυτοῦ ΒΟΦ et v. ἐρεῖ αὑτῷ 𝔄, unde reposui: ἐρεῖ αὑτῷ. neque enim intelligo, qua de causa ἐρεῖ in ἔχει mutarit Cobetus V. L. p. 234. κατεσκευασμένον ΒΟ𝔄Φ, κατασκευασμένον abc. ὁ Διογένης] Διογένης 𝔄. εἰ καί — οἶδεν] οὐκ οἶδα εἴ τινα καὶ τάφον ἔχει 𝔄. οὐδὲ γάρ] οὐδὲν γὰρ Lehmannus olim et postea Cobetus V. L. p. 234 et Dindorfius. at sapienter Lehmannus in ed. sec. p. 76: ‚conjecturam οὐδὲν — nunc facile retracto.' ἔμελεν] ἔμελλεν a. περὶ αὐτοῦ 𝔄 (V), περὶ αὐτοῦ Φ et v. περὶ τούτου ΒΟ. ἀνδραποδωδέστατε] ἀνδραπωδέστατε B.

XXV.

Θερσίτου] καὶ Θερσίτου Ba, Νιρεύς. Θερσίτης. Μένιππος A.

1. οὑτοσί] οὗτος 𝔄. εὐμορφότερος ΒΟ𝔄ΔΑΦ, εὐμορφώτερος F et edd. vett. ἐστιν. εἰπέ] ἐστιν. ΘΕΡΣ. εἰπὲ 𝔄. ἐστε] ἔστων 𝔄. πρότερον, οἶμαι, χρὴ γάρ] πρότερον γὰρ οἶμαι χρὴ 𝔄, solus cum Solano, non male, sed vulgatam in Qu. L. p. 100 defendi. τοῦτο] τοῦτ' 𝔄. ΝΙΡ. nulla persona in A (ita A). οὖν ὁ Νιρεὺς ΒΟΔΑΦF, οὖν Νιρεὺς 𝔄, ὁ Νιρεὺς et infra οὖν ὁ Θερσίτης edd. vett. τοῦτ' ἔχω] τοῦτο ἔχω Β𝔄ΑΦF. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] ὁ τυφλὸς ἐκεῖνος (om Ὅμηρος) 𝔄. ἁπάντων εὐμορφότερον (εὐμορφώτερον MO) ΒΑΦFM, sed εὐμορφότατον ἁπάντων O (ita O), εὐμορφότατον (om ἁπάντων) A, ἁπάντων εὐμορφώτατον edd. vett. superlativum revocavi. vide Il. β', 673. ψεδνός] ὁ ψεδνὸς 𝔄. ὅρα δὲ σύ, ὦ Μένιππε ΒΟΦ, ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε VTU, sed ὥρα δέ σοι, ὦ Μένιππε edd. vett., ὥρα δὲ καὶ σοί, ὦ Μένιππε A et qui ὥρα (o supra item pr m) F, denique ὥρα δέ σοι ὦ Μένιππε εἰπεῖν 𝔄. quae non sunt nisi duae lectiones, genuina in ΒΟΦ et interpolata in 𝔄, caetera ad alterutrum genus alludunt. compara D. Deor. 6. 2, Hermotim. 65, Gallum § 1. εὐμορφότερον ΒΟΔ𝔄ΦΑF, εὐμορφώτερον edd. vett. ἐμέ γε] ἐμέ δήπου 𝔄. τὸν Ἀγλ.] τὸν τῆς Ἀγλ. 𝔄. Χαρόπου Duker ad Thucyd. II. 80, Χαρώπου 𝔄, Χάροπος caeteri et v, quod Hemsterhusius servabat. at Lucianus continuo adfert Il. β', 673 et mox § 2 ἀλαπαδνόν e v. 675 mutuatur, hoc est totum illum Homeri locum diligenter contulit, in quo Χαρόποιο (sive Χαρόπου) exstat, non magis credibile est, Hyginum quum in Fab. 97 (p. 92 Schm.) recte scripsisset: ‚Nireus Charopi — filius' eundem in Fab. 270 (p. 145) scribere potuisse: ‚Nireus Charopis filius' ubi ‚Charopi' primus Scheffer restituit.

2. οὐχί] οὐ 𝔄. κάλλιστος] εὐμορφότερος 𝔄. τὸ δὲ κρανίον] τὸ κρανίον δὲ 𝔄. ἄρα διακρίνοιτο ΒΟΦΑF et v, διακρίνοιτο (om ἄρα) 𝔄. itaque correxi: ἂν διακρίνοιτο. Bekker conjecit: ἄρα

τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ . . . . . ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις, ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. οὔκουν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡΣ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

———

διακρίνοιτ' ἄν. at ἄρα h. l. nihil significat. τοῦ Θερσίτου] τοῦ τοῦ Θερσίτου 𝔄. ἀλαπαδνὸν] ἀλαπαδνῶδες 𝔄. ἐροῦ A𝔄, ἔρου ΦF et v. καὶ μὴν ἐροῦ Ὅ.] Arist. Aves v. 66: καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν. ὁπότε] ὅτε 𝔄. Ἀχαιοῖς] Ἕλλησιν 𝔄. ἐγὼ δὲ ἃ καὶ νῦν βλέπω, ἔχεις A, ἐγὼ δὲ βλέπω, ἃ καὶ νῦν ἔχεις F cum Schmiedero, sed ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις BΟΦ et edd. vett., ἐγὼ ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις 𝔄. quum Schmiederi conjecturam liber Guelferbytanus exhibuerit, multi eam, in his ego quoque in Epist. Cr. p. XXIII temere probavimus. at ista hoc habet viti, quod Lehmannum et in V. L. p. 235 Cobetum non latuit. dico vitiosum καί. nihilo melius est, quod placet Cobeto: ἐγὼ δὲ βλέπω ἃ νῦν ἔχεις. nam vocem καί libri omnes tuentur. immo (praesertim libris BΟΦ et ex altera parte libro 𝔄 in universum consentientibus) proficisci oportet ab lectione antiqua: ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω καὶ (ἃ) νῦν ἔχεις. ita hoc unum relinquitur, quod Hemsterhusius juvenis divinarat, postea autem rejecit, ut una vel altera vox hinc perierit. equidem non post ἔχεις sed post ἐγὼ δὲ (ubi 𝔄 δέ omittit) signa posui lacunae. suppleo autem sive μόνα σκοπῶ sive quid simile hoc modo: ἐγὼ δὲ [μόνα σκοπῶ] ἃ βλέπω καὶ ἃ νῦν ἔχεις. vide inprimis Prometh. II § 14 fin. οὔκουν 𝔄AFVbc, οὐκοῦν v. εὐμορφότερος B𝔄ΦAF, εὐμορφώτερος v. ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι] ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα εὐμορφότερος (om εἰμι) 𝔄. ὦ Μένιππε] ὦ Μένιππε τούτου 𝔄. et τούτου etiam in cod. Parisino Belinus reperisse videtur. οὔτε ἄλλος εὔμ.] οὔτ' ἄλλος τι εὔμ. 𝔄. ἐν ᾅδου] ἐν τῷ ᾅδῃ AF. ὅμοιοι] ὅμοια A. ἅπαντες] πάντες 𝔄. ἐμοὶ μὲν] ἐμοὶ μὲν οὖν D solus. κ. τ. ἱκ.] confer Adv. Indoct. 28 et Navig. 46. in fine dialogi addit A: Νεκρικοὶ Διάλογοι. Δέκα ἕξ —.

B. E. Perry
1924

INDEX
LECTIONUM

IN

ACADEMIA ROSTOCHIENSI

SEMESTRI HIBERNO A. MDCCCLXXXI—LXXXII

AB DIE XV M. OCTOBRIS

PUBLICE PRIVATIMQUE HABENDARUM.

ADDITAMENTA LUCIANEA

F. V. FRITZSCHIUS

PRAEMISIT.

TYPIS ACADEMICIS ADLERIANIS.

Adnotatio nostra ad mortuorum dialogos triginta plane absoluta erat, quum sero accepimus lectiones duorum Venetorum, codicis Ω (no. 434) et qui melior est Ψ (no. 436). Quae unice ad ultimos horum dialogorum pertinent: insunt enim dialogi mortuorum XXIII—XXX. Contulit J. Sommerbrodtius suamque collationem inseruit Museo Rhenano Nr. XXIV p. 601—606. Necesse est autem codicum scripturis judicandis literas omnes earumque apices rimari. Quo magis lectores meos rogo, ut illos Musei locos ipsi evolvant. Ita demum scripturas omnes omnium codicum, qui adhuc excussi sunt, in conspectu positas poterunt videre. Pertinet enim ad historiam textus graeci cavere, ne quid in hoc genere unquam temere negligatur. Novae tamen lectiones, quae quidem recipiendae sint, propemodum nullae inveniuntur. Sic quoque nonnulla insunt memoratu haud indigna, de quibus nunc pauca dicturus sum. Quo facto in dialogis nuper edi coeptis sic pergemus, ut dialogus XXVI^tus primo loco collocetur. Quum enim ad finem dialogi XXV. perventum esset atque ipse rerum ordo proxima quaeque continuari juberet: hos potissimum locos sumsi ego, non elegi. Attamen brevi spatio tot tamque turpiter corrupti loci documento erunt, totius Luciani in integrum restituendi quanta difficultas sit, quanta haud raro obscuritas. Illuc redeo. XXIII, 3 οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη (hoc ordine) etiam ΩΨ. Ibidem ἐν post καθεζόμενον om. Ω. XXV, 2 ἄρα (post μόνον) om. etiam Ψ. ibidem ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω ΩΨ. Dialogus XXVI totus abest ab codice utroque. XXVII, 1 verba οὐδὲν δέον habet Ω, sed om. Ψ. ibidem παγγέλοια ἐρεῖν Ψ, ἑωρακέναι παγγέλοια Ω. c. 2 οἱ μὲν ἄλλοι Ψ, καὶ ἄλλοι μὲν Ω. paulo post ἐς Ἐλευσῖνα Ψ, Ἐλευσῖνάδε Ω. ibidem pro πολέμων ΩΨ: πολεμίων inepte. c. 3 ὑπεξορμήσας Ψ, προεξορμήσας Ω. ibidem τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντὸν etiam Ψ. c. 4 κοντὸν προβεβλημένος (hoc ordine) ΩΨ. ibidem ὁ Θρᾷξ δὲ ἐπὶ Ψ et idem προβολήν et mox ἐπειδὴ παρῆλθεν, tum idem ἐκ τοῦ βουβῶνος. ibid. ὑπὸ τὴν πυγὴν servant ΩΨ. ibid. τῶν ἄλλων Ψ, τοῖς ἄλλοις Ω. c. 5 ὁ ἰδιώτης om. Ω, at servat Ψ. c. 6 κἀγὼ δὲ ὅτε Ψ, ἐγὼ δὲ ὁπότε Ω. ibid. προσδραμὼν Ω, sed lacuna in Ψ. c. 7 ὁ δανειστικὸς ὁ ἐκ πίστης Ω, sed ὁ δῶρα tum lacuna et πειραιῶς (pro πίστης) Ψ. ibid. εἰ τάλαντα Ω, ὡς τάλαντα Ψ. ibid. χίλια ὁμοῦ Ψ. ibid. ὅτι χρήματα Ψ, ὡς τὰ χρήματα Ω. ibid. οὐδὲν Ω, μηδὲν Ψ. ibid. ὑπονοῶν ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος Ψ. ibid. παρέσχοντο Ω, sed παρέσχον τότε Ψ. c. 8 δὲ om. ΩΨ. ibid. πολλοί γε Ω sed πολλοὶ δὲ Ψ. ibid. καὶ (ante πάντες) om. Ψ. ibid. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον habere videntur ΩΨ. c. 9 οὖν om. Ψ. ibid. βασιλεύς τις et mox σατράπης Ψ, sed βασιλεὺς et mox σατράπης τις Ω. ibid. εἶχον Ω, sed ἔχων Ψ. XXVIII, 1. ἡμῖν ὁμοίως Ψ, ὁμ... ἡμῖν (rasura) Ω. ibid. μόνον δὲ αἱ Ψ, μόναι (sic) Ω. ibid. τίς ὁ Φινεὺς ἦν ἢ τίς ὁ Λυγκεὺς etiam Ψ, non item Ω. ibid. μόνος ἀνὴρ Ψ, μόνος καὶ ἄρρην Ω. ibid. ἥδιονος ἐπειράθης Ω. ibid. ὁπότε Ψ, ὅτε Ω. ibid. octo verba ἀμείνων — γυναικεῖος om. Ψ, quibus postea suppletis ortae sunt turbae personarum. ibid. γὰρ om. et habet ἐπάλξεσιν Ω. c. 2. ποτε Ψ, sed ποτε ὦ Τειρεσία Ω, qui mox om. τῷ βίῳ. ibid. δὲ ὅμως Ψ, δ᾽ ὅμως Ω. ibid. ἐνεφράγη et mox ἀπετάθησαν Ψ, sed Ω om. quatuor verba καὶ — ἀπεσπάσθησαν. ibid. ἀνέφυ Ω, sed in Ψ pro verbis ἀνέφυ — ἐξήνεγκας est lacuna. ibid. ἀνεφάνης Ω, ἐφάνης Ψ. ibid. ταῦθ᾽ Ω, τοῦθ᾽ Ψ. c. 3. σὺ οὖν Ψ, sed σὺ δὲ Ω. ibid. τί ἔχεις habet et om. τοῦτο Ω. XXIX, 1. σαυτὸν Ψ, σεαυτὸν Ω. ibid. ἐμέλλησας Ω, ἐμέλησας Ψ. ibid. μεγάλα Ω, μέγα Ψ. ibid. γὰρ Ψ, γοῦν Ω. ibid. τοῖς Ψ, ἐπὶ τοῖς Ω.

ibid. ἠξίους Ω. ἠξίωσας Ψ. ibid. πολὺ om. Ω. πολλοὶ habet Ψ. ibid. μοι Ψ, μοι τῶν ἄθλων Ω. c. 2. τῶν ὅπλων παραδοῦναι Ω. τῶν ὅπλων παραδιδόναι Ψ. ibid. κινδύνους ὑπέμενεν Ω, κινδυνεύειν ὑπομένει Ψ. ibid. ἐπὶ Τρωσὶ ΩΨ. ibid. ἡ om. ΩΨ. ibid. τοῦτο ἐπιτάττοι ΩΨ. XXX, 1. οὗτος ΩΨ. ibid. ἀκούσω Ω. ἀκούω Ψ. ibid. εἰ δικαίως Ψ. εἰ καὶ δικαίως Ω. ibid. ὡς Ω, ὅπως Ψ, qui mox διακρίνομεν. c. 2. octodecim verba ὁπόσα — δηλαδὴ om. Ω. ibid. ἐπικέκλωστο Ψ, qui mox om. altero loco ὑπὸ τῆς Μοίρας. ibid. ἐδρῶμεν Ω, δρῶμεν Ψ. ibid. εἰ τοίνυν ἀναγκασθείς τις Ψ, εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς Ω. ibid. φονεύσειέ Ψ, φονεύσειέν Ω. ibid. βιαζομένῳ Ψ, βιαζόμενος Ω. ibid. ὑπηρετεῖ ὄργανον ὂν τοῦτο Ψ, ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν Ω. ibid. πρώτῳ Ω, πρώτως Ψ. ibid. ἢν δέ τις Ω, sed ἢν δέ τινα Ψ, qui mox post ἢ om. τίνα. nunc demum elucet qui factum sit, ut τίνα in aliquot codd. male omitteretur. ibid. κομίσας Ω, πεμφθεὶς Ψ. c. 3. ὅπως ἄδικα ΩΨ. ibid. ἐκεῖνό γε] γε om. ΩΨ. ibid. ἔχοι τις ἂν ὡς ΩΨ (si fides silentio). ibid. τὸ ἀντιλέγειν Ψ, ἀντιλέγειν Ω. ibid. γιγνόμενα Ψ, γινόμενα Ω. ibid. ἀπολαύσεις τῆς ἐρωτήσεως ΩΨ et Ψ om. σύ. ibid. τις om. Ψ. ibidem τὰ ὅμοια ἐρωτᾶν Ψ, ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια Ω. — Haud sane mihi contigit horum librorum auxilio locos mendosos, ut in XXVIII, 2 verbum ἀπεσπάσθησαν emendare: propterea quod plerasque omnes scripturas quae supra positae sunt ex aliis codd. dudum consignatas habebam. At ne sic quidem sine ullo fructu codicum ΨΩ lectiones oculis perlustravi, nec plane despero fieri posse, ut alii cernant acutius et paulo plus quam ego inde lucri percipiant. Haec hactenus.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

1. ΜΕΝ. Ἤκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτα ἤκουσας, ὦ Μένιππε, καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὔκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ἔζων ἀεὶ καὶ ἀπέλαυον τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον ὥσπερ ἠκολούθουν θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην οὖν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεί, ἀλλὰ ἐν τῷ μετασχεῖν πολλῶν τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς

XXVI.

Non dixerim ex aliqua comoedia hunc dialogum petitum esse: hoc unum dico, omnia fere hic scripta esse numerose. Quinquies enim senarius integer levi mutatione facta nascetur, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος κᾆτ' ἀπέθανες; et ἔρως ἀνεράστου τοῖσι πολλοῖς χρήματος et οὐχ ἡδὺ δ' ἦν ζῶν καὶ βλέπονθ' ὁρᾶν τὸ φῶς; et πάντων ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, denique δημοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα τὴν ἰσοτιμίαν.

1. ἐπιθυμήσειας] ἐπεθύμησας 𝔄 et pr m Ω. ταῦτα B𝔄ΨΦΩΩ2, ταῦτ' v. et fortassis O. τίς δέ σε] τίς δαί σε BO, τί δέ σε Ψ (?). ἔρως τοῦ θανάτου BOΦΨ et v., τοῦ θανάτου ἔρως 𝔄MΩΩ2 cum Thoma p. 42, 11. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν BOΨΦ et v., οὐδέν τι ἡδὺ ἀπέλαυον 𝔄M et qui ἀπέλαβον ΩΩ2. ἔγωγε] ἔγω (sic) 𝔄. οὐχ ἁπλοῦν] οὐ ταὐτὸν 𝔄ΩΩ2. δὲ ζῶν ἀεὶ καὶ ἀπολαύων BO𝔄Ψ et v. sed recte δ' ἔζων (δὲ ἔζων Φ) ἀεὶ καὶ ἀπέλαυον ΦM et qui ἀπέλαβον ΩΩ2. ἡλίου om 𝔄. τροφῆς· τροφῆς 𝔄. αἱ ὧραι] αἱ om 𝔄. ἅπαντα] ταῦτα 𝔄. ἕκαστον ὥσπερ] haec om 𝔄. ἀκολουθοῦντα edd. vett. et sic ΩΩ2, ἀκολουθοῦν BOΨΦ, sed ἠκολούθουν 𝔄 recte, ut olim ego conjeceram. nam ὥσπερ et καθάπερ apud atticos saepe est ‚propemodo, quasi‘ et ad rem valet minuendam. θάτερον θατέρῳ Φ𝔄ΩΩ2 et v, sed θάτερον om. BOΨ. γοῦν BOΨΦ, sed recte οὖν 𝔄ΩΩ2 cum Voigtlaendero. αὐτῶν] αὐ-
τῶν
τῷ Φ (omnia pr. m.) γὰρ] γὰρ superscr. οὖν Ψ (οὖν spectat ad priora, ubi οὖν pro γοῦν restitui.) ἐν τῷ ἀεὶ BOΦ𝔄Ψ, sed ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ ΩΩ2 et v. recte. nam αὐτῷ male devoratum esse superiore αὐτῶν e codice Flor. elucet. cave igitur suppleas: ἐν τῷ ἀεὶ [ὁμοίῳ]. ἀλλὰ ἐν τῷ 𝔄 et qui ἀλλ' ἐν τῷ ΨΩΩ2 recte, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ BO et fortasse Φ. at καί plane hic est absurdum libri μετασχεῖν ὅλως, mendose. at noli demutare μετασχεῖν, quod a plerisque criticis temere adtrectatum est. solus Wetsteinius v. ὅλως

φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; 2. ΧΕΙΡ. οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὔτε διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕΝ. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπέσῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. ΧΕΙΡ. πῶς τοῦτο φής; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορές, καὶ τὰ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν σε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ, οἶμαι, φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

1. ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενες καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας, οἷοί τέ εἰσι καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν.

---

corruptum esse vidit scribens ille: μετασχεῖν ἄλλων invita sententia. quare meam ego coniecturam: μετασχεῖν πολλῶν supra reposui. πῶς om Ψ. φέρεις] ἐπιφέρεις (sic) Ψ. ἐπιφέρεις est πῶς φέρεις,
εἰπὲ
glossa est εἰπέ.

2. δημοτική ΒΟ𝔄ΦΨΜΩΨ, δημοτικὸν edd. vett., quod unde petitum sit nescio, hoc scio retinendum esse. haud dubie enim ita scripserat Lucianus: — πάνυ δημοτικὸν πρᾶγμα καὶ οὐδὲν ἔχει —. quae emendatio non mihi sed uni Hemsterhusio tota debetur, licet vir summus δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα scripserit. sed utrum articulus, utrum ἂν vel γὲ non bene deessent, an male abundarent, tum in haud magno poni solebat discrimine. Hemsterhusio mihique favent attici velut Philemon c. ap. Athen. XIII p. 569 d (v. 3): δημοτικόν, ὦ Ζεῦ, πρᾶγμα —. οὐδὲν ἔχει το διάφορον] οὐδὲν κακὸν ἔχει· τὸ δὲ διάφορον 𝔄. at bene Lehmannus: οὐδὲν ἔχει διάφορον, τὸ —. ἐν φωτὶ] ἐν τῷ φωτὶ 𝔄ΩΨ soli. ἢ ἐν ΒΟ𝔄ΦΨ et v., ἢ καὶ ἐν ΜΨ, sed
ἢ
καὶ ἐν Ω, unde patet mendae origo. ἐν σκότῳ] ἐν τῷ σκότῳ 𝔄. οὔτε διψῆν ΒΟΩ, οὐδὲ διψῆν Φ et v., οὐδὲ διψῶ 𝔄 a, οὔτε πεινῆν Ψ. πεινῆν δεῖ ἀλλ'] διψῆν δεῖ ἀλλὰ Ψ, πεινῶ νὴ Δία ἀλλ' 𝔄. ἀνεπιδεεῖς ΒΟΦΨ et v., ἀτελεῖς 𝔄ΩΜ cum Thoma p. 39, 5. τούτων ἁπάντων ΒΟΦΨ et v., πάντων (om τούτων) 𝔄, τούτων πάντων Ω cum Thoma ibidem contra numeros. ὅρα] ὅρα οὖν 𝔄. περιπίπτῃς hic libri omnes praeter Ο qui περιπίπτεις (ita Ο) sed continuo pro περιστῇ optimi quique codd. exhibent περιπέσῃ, unde περιπέσῃς restitui loco nostro. margini enim archetypi videtur γρ. περιπέσῃς adscriptum fuisse eaque lectio non quo debebat ad περιπίπτῃς relata sed ad proximum περιστῇ, quae ipsa lectio hic περιπέσῃς poscit aoristum aoristus. contra μὴ περιπίπτῃς καὶ περιστῇ neque Lucianea syntaxis est neque omnino attica. aoristo favet etiam Herodotus I, 108. adde Eustathium ad Jl. p. 1066.
στῇ
40. σεαυτῷ] σαυτῷ 𝔄Μ. ἐς] εἰς 𝔄. τὸ αὐτὸ] ταὐτὸ 𝔄. περιστῇ 𝔄ΨΩΨ et v. περιπέσῃ (omnia pr m) Φ, περιπέσῃ ΒΟVTUY. φής;] ἔφης; ΜΩΩ soli. εἰ om ΩΩ. ταὐτὸν τὸ αὐτὸ 𝔄Ω. καὶ ἐνταῦθα ΒΟΨ et v., sed recte καὶ τὰ ἐνταῦθα 𝔄, tum Φ (m. sec.), καὶ τὰ ἐνταῦθα (vel ταὐταῦθα) Ω. primus emendavit Lehmannus. ὅμοια om Φ pr m (addit sec.) pro eo Ψ: ὅμοιον. γένοιτο] γένοιντο 𝔄.

δεήσει] δεήσῃ ΒΟΨ. σε ΜΨΩΨ, γε ΒΟΦ et v. καὶ ἐντεῦθεν] καὶ om 𝔄. ἐς] εἰς ΩΨ.

ὅπερ οἶμαι — Μένιππε om Ο (ita Ο), sed Β habet ut vulgo. nolim igitur deleto isto οἶμαι scribere: ὅπερ ἀδύνατον, quamvis mirum sit intra octo voculas ὅπερ οἶμαι repeti potuisse. οὖν ἂν] ἂν om 𝔄Ω, οὖν om Ψ. Μένιππε — ἀρέσκεσθαι] pro his 𝔄: Μένιππε· ἐπίφομαι συνετὸν ὄντα. Μεν. πᾶσιν ἀρέσκεσθαι.

οἶμαι φασὶ ΒΟ (ita Ο) Ψ, οἶμαι καὶ φασι v., οἶμαι φασὶ καὶ χρῆν ΦΩ, οἶμαι χρὴ (omisso φασὶ) Μ, οἶμαι καὶ χρὴ (pro καὶ φασὶ) a. syntaxin in Quaestt. Luc. p. 161 explicavi. ἀρέσκεσθαι ΒΟΨ et pr m Φ, πᾶσιν ἀρέσκεσθαι Μ𝔄Ω et sec m Φ. αὐτῶν ἀφόρητον] ἀφόρητον αὐτῶν Ψ. οἴεσθαι] ἡγεῖσθαι 𝔄. ceterum hic dialogus in crucibus editorum ingenia cruciantibus enumerari solet neque contenderim menda omnia vel librorum auxilio vel mea ipsius opera nunc certo sublata esse. codex Graevianus (V) semel omnino et Parisinus (M) bis terve inspectus est: ab aliis codd. plane abest dialogus velut ab meis AF. habent totum optimeque collati sunt libri mei sex: ΒΟΦΨ𝔄Ω. veruntamen omnes scripti sunt admodum mendose: neque Vindobonensem quidem hic licet excipere.

XXVII.

Ἀντισθένους καὶ κράτητος καὶ διογένους Β. Διογένους καὶ Ἀντισθένους καὶ Κράτητος F. Διογένης. Ἀντισθένης. Κράτος (sed bis Κράτης) A.

1. ἄγομεν] ἄγωμεν abc. ἄπιμεν] ἄπειμεν, F. περιπατησαντες AF (ita F), sed recte περιπατήσοντες caeteri etiam 𝔄. οἷοί τέ εἰσι ΒΟΔΦ, οἷοί τινές εἰσι AF et v., οἵτινές εἰσι 𝔄. Ἀντ.] κράτ.

ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν ἡδὺ τὸ θέαμα γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας ἐς οὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ δὲ καὶ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον,
438 ὁπότε κατῄειν, κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ * Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.
2. ΚΡΑΤ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία ἃ νεογνὰ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα
439 ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων * διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπηγάγετο καὶ ταῦτα φιάλας πέντε χρυσᾶς καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. 3. ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας, ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς,

---

F. γὰρ ἂν ΒΟΦ et v., γὰρ (om ἂν) 𝔄AF. ἡδὺ τὸ θέαμα 𝔄MAF recte, τὸ θέαμα ἡδὺ ΒΟΦ et v. δὲ ἱκετεύοντας ΒΟΦ𝔄 et v., δὲ καὶ ἱκετεύοντας AF. καὶ ἐπὶ] καὶ om 𝔄. unde patet origo scripturae καὶ ἱκετεύοντας. οὐδὲν δέον AF et v., sed οὐδὲν δέον om ΒΟΦ𝔄. at quominus deleantur, omnino prohibent numeri. sed quum ambigue dictum sit οὐδὲν δέον, conjectura ductus rescripsi ἐς οὐδὲν δέον, quod attice est ‚nullo fructu', sicut ἐς δέον ‚non sine fructu'. nulla persona ante ἐγὼ in AF. ἐγὼ δὲ ΒΟΦ𝔄, ἔγωγ' οὖν AF, ἐγὼ γοῦν (γ' οὖν a) v. novem verba ὑμῖν — διήγησαι om ΒΟ, sed vulgatam quam supra posui habent 𝔄AF, partim etiam Φ, qui tamen om. ὑμῖν et ὁπότε κατῄειν, denique pro κατὰ scribit παρά. Διογ.] Ἀντ. F. παγγέλοια ἐρεῖν ΒΟΦ et v., ἑωρακέναι παγγέλοια 𝔄ACFMV (ἑωρακέναι etiam TX). quae bene explosit Hemsterhusius et qui vulgatam ex ipso Luciano defendit Lehmannus.

2. Κρατ. om Θ (ita Ο) Φ. οἱ μὲν ἄλλοι πολλοὶ ΒΟΦΔ et καὶ om etiam V, καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ 𝔄, καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ AF et v. fortasse restituendum Lucianeum: πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι. quod ad Hermotimum 75 (V. II P. II p. 220) adtigi. δὲ ἐπίσημοι ΒΦAF, τε ἐπίσημοι ἦσαν 𝔄, δ' ἐπίσημοι v. μηνόδωρος ΒΟΤ(V) et qui μενόδωρος Φ et qui ἦσαν· μηνόδωρος 𝔄. sed ἰσμηνόδωρος AF et v., quo nihil sanius esse Hemsterhusius demonstravit. Μηδίας] μηδείας ΒΟΦF. ὀρώδης ΒΟ, ὁ ῥύτιδης (sic) Φ, ἠρώδης VRTUY, sed Ὀροίτης 𝔄AF et v. ἀρμένιος F. οὖν om ΒΟ (ita Ο) Φ, sed μὲν οὖν 𝔄AF et v. Ἰσμηνόδωρος] variatur uti paullo ante (Φ hic quoque μενόδωρος et 𝔄 hic μηνόδωρος non ut supra ἦσαν· μηνόδωρος). γὰρ om AF. λῃστῶν ΒΟΦ𝔄 et v. τῶν λῃστῶν ACF. at Lucianus tali in l. constanter dicit ὑπὸ λῃστῶν, ut in Catapl. 6. Alexand. 44. Toxar. 61. περὶ ΒΟΦΔACF, ὑπὸ 𝔄M. παρὰ v. εἰς om 𝔄. ἔστενέ τε] ἔστενε δὲ AF, ἔστενε (om τε) 𝔄. τὸ τραῦμα] τὸ πρᾶγμα et ἔχειν pro εἶχε 𝔄. ταῖν libri omnes, nullus τοῖν. παιδία ἃ νεογνὰ 𝔄ACF, παιδία τὰ νεογνὰ ἃ ΒΟΦ et v.
ε
καταλελοίπει Φ et v., καταλελοίπει ΒΟ, καταλέλοιπεν CA (sic A), καταλελείποι (ε supra pr m) F (ita F). ἔτι καταλελοίπει 𝔄. ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο ΒΟ et v. sed Φ in textu ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλμης et in marg. sec. m. καὶ αὑτὸν ᾐτιᾶτο τῆς τόλμης et αὑτὸν (ἑαυτὸν 𝔄) ᾐτιᾶτο etiam ACF et schol. V. quae glossa est ut bene
τὴν σῖνα
Hemsterhusius. ὃς] ὡς AFM. τὰς Ἐλευθερὰς] τὰς ἐλευθεράς (supra m sec. hoc est τὴν ἐλευσῖνα) F (ita F). πολέμων] πολεμίων M, λῃστῶν ACF. ceterum haec ὑπὸ τῶν πολέμων non intellecta sunt: bella dicuntur Romanorum civilia, quibus Graecia devastata erat. hinc Plutarchus: τὴν πολλὰ δὴ τλᾶσαν (sive ἀνατλᾶσαν) Ἑλλάδα plus semel, ut puta in vita Caesaris. διοδεύων om 𝔄A (habet F). ἐπηγάγετο ΒΟΦ𝔄, ἐπήγετο v, ὑπήγετο AF et liber Bourdeloti. φιάλας πέντε] φιάλας τε ΒΟ (ita Ο) 𝔄 et (qui τὲ) Φ, hoc est: φιάλας ε. τέσσαρα AF. sed τέτταρα ΒΦ𝔄 et v et qui transponit μεθ' ἑαυτοῦ τέτταρα Ο. ἔχων ΒΟΦ et v. κομίζων 𝔄ACF.

3. δὲ ἀρσάκης ΒΦ, sed δ' ἀρσάκης Ο𝔄AF et v. γὰρ ἤδη ΒΟΦ et v, sed om γὰρ 𝔄AF, post ἤδη addo: ἦν, quod mox bis excidit c. 4 fin. et c. 5 init. Δί'] Δία 𝔄. ἄσεμνος] ἄσμενος Δ. τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικὸν male jungit A. ἐς] εἰς Φ solus. ceterum ἐς τὸ βαρβαρικὸν quod Seager mutabat prorsus est Lucianeum. vide Bis Accus. 6, ibid. c. 31, Philopseud. 6, Bacchum 4. Fugitiv. 27. αὑτῷ anonymus, αὐτῷ plerique libri et v. αὐτοῦ 𝔄. καὶ γὰρ ΒΟΦ𝔄 et v. καὶ γὰρ καὶ ACF. male. Καππαδόκην] καππάδοκας Β. καππαδόκα ΔΟ, καππάδοκα 𝔄. vulgatam servant ΦAF. προϋπεξορμήσας
προ
edd. vett., ὑπεξορμήσας Φ (sic m pr), ὑπεξορμήσας ΒΟΔ. προεξορμήσας 𝔄AFM. προσεξορμήσας C. post

* ἀποσείεται τοῦ Ἀρσάκου τὸν κοντόν. αὐτίκα δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει καὶ 440
τὸν ἵππον. 4. ΑΝΤ. πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾷστ', ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος. ὁ Θρᾷξ δὲ ἔπειτα τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολήν. καὶ ἐπειδὴ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκή, ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν. καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουβῶνος διαμπὰξ ἄχρι πρὸς τὴν πυγήν. ὁρᾷς, οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον ἦν. ἠγανάκτει δ' ὅμως ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀπηξίου ἰδιώτης κατιέναι. 5. ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς καὶ πάνυ
ἁπαλὸς ἦν τὼ πόδε καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ * 141
ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὰν ἀποβῶσι τῶν ἵππων· ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν βαίνοντες ἀκρο-

---

Hemsterhusium duo tantum (Schmieder et Lehmannus) bene restituerunt προὐπεξορμήσας. ceteri ad vitium προσυπεξορμήσας relapsi sunt, quasi ὑπό praeverbium inesset. inest vero ἐπί cum crasi attica a verbo προεπεξορμᾶν. Θρᾶξ BA. Θρᾷξ v. τοῦ ἀρσάκου τὸν κοντὸν BO (ita O) ΦA. τὸν ἀρσάκου κοντὸν AF et v. αὐτίκα δὲ ὑποθεὶς] ita conjeci. αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς 𝔄V. οὗτος δὲ ὑποθεὶς BOΦ et edd. vett., ὑποθεὶς δὲ ACFM, quae mera est interpolatio. denique scripturae quam Hemsterhusius adscivit αὐτὸς δὲ sententia repugnat. σάρισαν BO hic et infra. σάρισσαν Φ𝔄AF et v. διαπείρη a. αὐτόν τε] τε om. 𝔄.

4. partim similia narrat Justinus Hist. Philipp. IX. 3 § 2. τοῦτο] τοῦτι AC. ceterum eandem fere fabulam alius de se ipse praedicat in Navigio c. 37: ὁρᾷς, ὅπως ἐπελάσας μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα τὴν λόγχην ἀφείς; ῥᾷστ' AF. ῥᾷστα v. ἐπήλαυνεν] ἀπήλαυνεν C. κοντὸν προβεβλημένος BOΦ𝔄 et v. προβεβλημένος κοντὸν AF. Θρᾶξ BA. Θρᾷξ v. δὲ ἐπειδὴ τῇ AF et v., sed δὲ ἐπεὶ τῇ BΦ, δὲ ἐπὶ τῇ 𝔄O (ita O). ἐπειδὴ male irrepsit ex inferioribus. correxi ego: δὲ ἔπειτα τῇ —. sicut in Homero ita etiam apud atticos ἔπειτα saepe non est ‚multo post' sed ‚continuo' s. paululo post, i. q. αὐτίκ' ἔπειτα.

πέλτῃ] πελτῇ B. ἀπεκρούσατο] ἀπεκρούσατο Φ (sic). παρακρούεται 𝔄, παρεκρούσατο F. προσβολήν] προβολήν 𝔄, uti Seager scribi jussit pessime. καὶ ἐπειδὴ παρῆλθεν 𝔄. ἐπειδὴ παρῆλθεν (om. καὶ) BO. καὶ παρῆλθεν AF et v. (sic etiam Φ, si fides sit silentio). ἐς γόνυ BOΦ𝔄 et v., ἐς τὸ γόνυ AF contra usum atticorum perpetuum. vide nubem locorum apud Schwidopium in Observv. Luc. III p. 23 sq. σαρίσῃ BO. σαρίσσῃ v. τῆς σαρίσσης τὴν ἐπέλευσιν 𝔄. ὑπὸ τὸ στέρνον om. 𝔄. ὑπὸ θυμοῦ] ἀπὸ θυμοῦ Φ. σφοδρότητος] σφοδροδητον (sic) 𝔄. θερμότητος marg. C. ἑαυτὸν διαπείραντα BOΦ𝔄 et v., διαπείραντα ἑαυτὸν AF. καὶ ὁ] καὶ om 𝔄. ἐκ τοῦ βουβῶνος BOΦ𝔄Δ. ἐς τὸν βουβῶνα AF et v. ἄχρις ὑπὸ] ἄχρις ὑπερ 𝔄. correxi supra: ἄχρι πρὸς, quod noster frequentat eoque quia ἐκ praecedit, sane opus est. hoc dicit: ‚ab inguine penitus usque ad nates.' unus antea Seager haeserat scribebatque ἄχρις ἐπὶ —. nova persona post τὴν πυγήν et iterum post τὸ ἔργον in A. οὐ — ἔργον Antistheni dat M. et ante ἠγανάκτει inserit ΚΡΑ. ἔργον ἦν 𝔄 praeclare. ἔργον caeteri et v. ἦν vulgo excidit etiam continuo post ἁπαλὸς secundum ipsos codd. et ut meus animus est supra c. 3 init. post ἤδη. ἠγανάκτει] ἠγανακτήκει 𝔄. δ' ὅμως AF δὲ ὅμως vulgo et caeteri praeter 𝔄, qui δὲ (omisso ὅμως). τοῖς ἄλλοις Φ𝔄 et v., τῶν ἄλλων BOΔ. libri omnes καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι, quae ad speciem incorrupta videntur. at ἱππεὺς statim post Ὀροίτης necessario requiritur, minime ἰδιώτης quod ibi nimis absurdum est. contra hic ante κατιέναι idem ἰδιώτης longe est aptissimum. itaque certum mihi deliberatumque est vocabulis ἱππεὺς et ἰδιώτης transpositis haec sic debere emendari: καὶ ἀπηξίου ἰδιώτης κατιέναι. ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς —. Arsaces autem tanquam homo privatus abire ad inferos ideo dedignabatur, quod Mediae fuerat praefectus (ὕπαρχος supra c. 2 init.). nam ἔπαρχος et ἰδιώτης ab historicis potissimum opponuntur et simillima alia, ut βασιλεὺς et ἰδιώτης in Charone c. 18 et Icaromen. c. 16 init., ut ap. Xenoph. Anabas. I. 3. 11: οὔτε στρατηγοῦ οὔτε ἰδιώτου ὄφελος —. agnosco igitur manum antiquam interpolantis sana et cupide repetentis superiora. unde etiam ἠξίου pro genuino ἀπηξίου clam suffecit ex c. 3 init.: ἠγανάκτει π. ζ. καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. quasi vero Lucianei saporis sit crambe repetita.

5. Ὀροίτης 𝔄AF et v., ὀρώδης B, ὁ ῥόδης O (ita O), ὄροτης Φ, ῥοδης VRU(TY). post hoc nomen add. ὁ ἰδιώτης BOΦ et v., sed ὁ ἰδιώτης om 𝔄AF. privatae homo conditionis fuisse jam supra dictus erat (c. 2 init.: Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος), ut id h. l. vel propterea iterari nequeat. minime vero istud ὁ ἰδιώτης, cui aliquid veri subesse debet, per optimos codd. licet expungere. nempe deletum est in 𝔄AF ab aliquo, qui falsam trajectionem Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης ab se jam inventam utpote vitiosam corrigere nesciebat. qui libros 𝔄AF temere secuti sunt, debebant saltem post Ὀροίτης signa ponere lacunae. nisi enim hic Ὀροίτης ὁ ἱππεὺς καὶ πάνυ — antecesserit, ea quae proxime subsequitur narratio ne intelligi quidem poterit. manet ergo semperque manebit ita plane Lucianum scripsisse, ut ego supra reposui. ἦν om. edd. vett., add. BOΦ𝔄ΔVACF. οὐδ'] οὐδὲ BOΦ𝔄. δ' αὐτὸ] δὲ αὐτὸ BΦ𝔄. ἐπὰν AF, ἐπὴν BO et v., ἦν Φ𝔄. ὥσπερ οἱ ἐπὶ BOΦ𝔄 et v., ὥσπερ ἐπὶ AF. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ mea conjectura est. βαίνοντες

ποδηγῇ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· κἀγὼ ἐγέλων. 6. ΑΝΤ. ἐγὼ δὲ ὁπότε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς προδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον προκατέλαβον χώραν ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων, ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς. 7. ΔΙΟΓ. σὺ μέν, ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε τῶν ξυνοδοιπόρων, ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστικὸς ὁ ἐκ Πειραιῶς καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν ξεναγὸς ὢν καὶ Δᾶμις ὁ πλούσιος ὁ ἐκ Κορίνθου συγκατῄεσαν·
442 ὁ μὲν Δᾶμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων * ἀποθανών, ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν, ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς ἀνέκρινον, ὃν τρόπον ἀποθάνοιεν. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων χίλια ὁμοῦ καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐνενηκοντούτης ὢν ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ), τί αἰτιᾷ τὸν Ἔρωτα, σεαυτὸν δέον; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδεπώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων, ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου καὶ δακρύων ἐπιπλάστων καὶ στεναγμῶν
443 ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς αὑτοῦ * κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὃς

Φ𝔄AF, ἐπιβαίνοντες v., participium om. BO. μόλις] μόνον 𝔄. βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν BOΦ et qui ἐπικαταβαλὼν 𝔄 et v., βαδίζουσι, καταβαλὼν F (ita F), βαδίζουσι. καταβαλὼν οὖν AC, βαδίζουσι. καὶ καταβαλὼν M. ἤθελεν] θέλων. 𝔄. ὁ βέλτιστος BOΦ et v., ὁ δὲ βέλτιστος 𝔄AFCM. αὐτὸν] ἑαυτὸν 𝔄. ἐκόμισεν ἄχρι BOΦ et v., ἐκόμισε μέχρις 𝔄, ἐκόμισε μέχρι ACF. ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝΤ. κἀγὼ δὲ BOΦF et v. et qui tamen ἐγὼ δὲ habent pro κἀγὼ δὲ AC, sed ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝΤ. ὁπότε (om. κἀγὼ δὲ) 𝔄. κἀγὼ δὲ Antisthenes dicit absurde, neque ferri potest ἐγὼ δὲ repetitum. hinc conjeci ego: κἀγὼ ἐγέλων. ΑΝΤ. ἐγὼ δὲ —. ὅτε BO et v., sed ὁπότε Φ𝔄ACFM. οὐδ'] οὐδὲ Φ𝔄AF. προσδραμὼν BOΦ𝔄 et v., sed προδραμὼν A solus recte, participium om. F. παρὰ τὸν πλοῦν δὲ est vulgata, παρὰ τὸν πλοῦν δὴ BOΦ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν (sine δὲ) 𝔄ACFM. τε καὶ] τε om 𝔄. ἐναντίων O. ἐπ' αὐτοῖς ACFM, ἐν αὐτοῖς BOΦ𝔄 et v.

7. ἐτύχετε] ἐτυγχάνετον 𝔄. τῶν add. 𝔄ACF, om. BOΦ et v. συνοδοιπόρων AF, ὁδοιπόρων 𝔄. δανειστικὸς 𝔄ACFM, δανειστὴς BΦ et v. et fortassis O. schol. in V: Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς] γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικὸς —. ὁ ἐκ] ὁ om. BΦ, ante ὁ ἐκ 𝔄 inserit: καὶ Λαμπρίας. Πειραιῶς 𝔄AF et v., Πίσης BΦVRTUY πίσσης O. scripturam Πειραιῶς plerique probarunt, etiam Duebner in ed. Paris. p. 68 ut commodissimam. hic quoque Hemsterhusius verum dispexerat, quo judice Πίσης dictum est „absurde“: at Bekker Πίσης recipere non erubuit. origo tanti vitii incerta est. sed et h. l. lectio in 𝔄 καὶ Λαμπρίας ὁ ἐκ Πειραιῶς et paullo inferior in B κλεψίας indicant de v. Βλεψίας hic olim dubitatum fuisse. in scholio deperdito forsitan collatum fuerit Pindar. Ol. 8. 75 additumque „ὁ ἐκ Πίσης“, quod e margine mox in textum transierit. certe Blepsiadae, quorum natalis erat Aegina, in ludis vicerant Olympicis. ceterum idem nomen Βλεψίας in Timone 58 personam agit adulatoris. Λάμπις] Λάμπιχος 𝔄. Ἀκαρνὰν] ἀκαρνὰς F. libri Δάμις, recte Dindorfius Δᾶμις. πλούσιος] πλουσίους Φ. ὁ ἐκ] ὁ add. BOΦ𝔄ACFM, om. edd. vett. φαρμάκων] φαρμάκου Δ. ὁ δὲ Λάμπις] ὁ Λαμπρίας δὲ 𝔄. ἑταίρας] ἑτέρας A (αι sec. m.). ἀποσφάξας O (sic). λιμῷ] λοιμῷ a. ἄθλιος] ἀθλίως 𝔄, ὁ ἄθλιος Hemsterhusius conjectura frequenti (ut in Charone 17 med. al.) sed haud necessaria. libri ἀπεσκληκέναι et recte quidem. olim malueram ego: κατεσκληκέναι collato Hermanno ad Luc. De Hist. Congor. c. 35 p. 222. ἐδήλου ὠχρὸς BOΦ𝔄 et v., ἐδήλου δὲ ὠχρὸς M. ἐδήλου δέ γε ὠχρὸς ACF. δὲ solum addas licet, δέ γε non licet. ἐς ὑπ.] εἰς ὑπ. 𝔄AF. ἐς τὸ] εἰς τὸ AF. φαινόμενος] ἀποφαινόμενος 𝔄. ἀποθάνοιεν BOΦ𝔄ΔACFMU et fortasse V. ἀποθάνοι edd. vett. τῷ μὲν] μὲν om. 𝔄. ἔπαθες, ἔφην] ἔφην ἔπαθες 𝔄. ὃς BOΦ𝔄 et v., εἰ ΔACF, non male. χίλια ὁμοῦ BOΦ, ὁμοῦ χίλιαν v. sed 𝔄: ὃς τάλαντα ὁμοῦ μὲν ἔχων χίλια —. ὁμοῦ etiam postponitur idque jam ab Homero Odyss. δ'. 723 et ο'. 365. ἐνενηκοντούτης BOΦ𝔄, ἐ͂ νενηκοντούτης A, ἐνενηκονταέτης Fa, ἐννενηκονταέτης v. ὀκτωκαιδεκαέτει] ὀκτωκαιδεκαετεῖ Φ et ut videtur B. τέτταρας] τέσσαρας 𝔄. Ἔρωτα Lehmannus pro ἔρωτα. σεαυτὸν B, σεάυτὸν O, σαυτὸν Φ𝔄AF et v. δέον B𝔄ACFM, δὲ οὗ OΦ et v. πολεμίους] πολέμους AF. οὐδεπώποτε Aa, οὐδὲ πώποτε v. ἑάλως] ἐάλως O. adsentior autem Hemsterhusio, cui verba ὃς τοὺς μὲν πολεμίους — ἑάλως expressa videntur e Μισουμένῳ Menandri ap. Arrian. Dissertt. Epict. III, 26: παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές, | ὃν πώποτ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων — ita ibi codex versu secundo, qui est mutilus. res ipsa poscit tale quid: ὃν πώποτ' [ἐπιόνθ' ὑπομένων] τῶν πολεμίων οὐδεὶς [κατεπροίξατ' —] —. κλεψίας BO (ita O), βλεψίας Φ𝔄 et v. αὑτοῦ BΦ𝔄, αὐτοῦ O, ἑαυτοῦ AF et v. τὴν ἄνοιαν] τινα

τὰ χρήματα ἐφύλαττε τοῖς οὐδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, ὑπονοῶν ἐς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος.
πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέσχον τότε στένοντες. 8. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στο-
μίῳ ἐσμέν, ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί δὴ
καὶ ποικίλοι, πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρα-
κότες ὀδύρονται. τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; 9. τοῦτον δ' οὖν τὸν ὑπέργηρων
ἐρέσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων
ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεύς τις ἦσθα; ΠΤΩ. οὐδαμῶς. ΔΙΟΓ. ἀλλὰ σατράπης. ΠΤΩ. οὐδὲ * 411
τοῦτο. ΔΙΟΓ. ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα κατιέναι; ΠΤΩ.
οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα, βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ
ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε προσέτι καὶ χωλὸς καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟΓ.

ἄνοιαν 𝔄AF. ὡς τὰ χρήματα] ita conjeci. ὡς τὰ χρήματα 𝔄ACF. ὡς χρήματα M. ὅτι χρήματα BOΦ et v. οὐδὲν 𝔄ACF, μηδὲν BOΦ et v., quod fortasse revocandum est. vide Cobetum in Varr. Lectt. p. 316. ὑπονοῶν ἐς ἀεὶ βιώσεσθαι. μάταιος 𝔄, ὑπονοῶν ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος BOΦ (ὁ ματαῖος Φ). ἐς ἀεὶ (ita CF, ἐσαεὶ A, εἰσαεὶ a, εἰς ἀεὶ v.) βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων ACF et v. malui ἐς ἀεὶ quam ἀεὶ ut Lucianus solet veluti in Charone c. 20: οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. ἔμοιγε] ἐμοὶ 𝔄 solus. παρέσχον τότε στένοντες BO (ita O) Φa, παρέσχοντό τε στένοντες reliquae vett., παρέσχοντο στένοντες ACM. παρείχοντο στένοντες F. παρέσχον στένοντες 𝔄. necessarium hic est τότε de tempore priori, cui praesens tempus verbis ἀλλ' ἤδη — continuo opponitur. ergo Graevius, Hemsterhusius aliique recte παρέσχον τότε scripserunt. at cui nuper placuit παρέσχοντο στένοντες collato Icaromen. c. 16, non uno modo lapsus est.

8. μὲν] quum Schaefer in Mel. Crit. p. 75 sq. γὰρ pro μὲν scribi male jussisset, ego in Quaestt. Luc. p. 185 et in Praefat. p. XXVI ἀλλ' ἤδη μὲν, quod in libris omnibus est hic servandum et mox δὲ e codd. inserendum esse docui allatis locis plane gemellis D. Deor. XX. 11 et Lexiphan. c. 21 fin. ἀποβλέπειν δὲ χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν ACF et qui δὲ om. 𝔄. ἀποβλέπειν δὲ καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ O (ita O), ἀποβλέπειν καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ B. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν χρὴ Φ (χρὴ bis m. pr.). nova persona ante βαβαὶ item mox ante τί τοῦτο et post τοῦ βίου nova persona in A. πολλοί δὴ] ita correxi ex Φ, qui: πολλοὶ δ' ἠ̇ (omnia pr. m), πολλοὶ δὲ BO. πολλοί γε 𝔄AF et v. πάντες BO (ita O), καὶ πάντες Φ𝔄AF et v. δακρύοντες A (ut videtur). γεγηρακότες BOΦ et v., γέροντες 𝔄ACFM. ὀδύρονται] δακρύετε: 𝔄. τί τοῦτο ἢ τίς ἄρα ὑμᾶς πόθος ἔχει 𝔄. τι τοῦτο. ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει caeteri libri (diserte OΦAF) et v. scribendum: τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει, sicut in Eurip. Herc. Fur. v. 1400 ed. Herm: ὡς δὴ τί φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσει; haec olim dixi in Quaestt. Luc. p. 18 neque ullum habui qui me ducem sequeretur praeter Bekkerum. plerique vulgatam inepte servarunt exceptis Hemsterhusio et (ad Asinum p. 319) Courierio, quorum conjecturas l. l. p. 17 reprobavi: nihilo melior nunc est alia quaedam Dindorfiana.

9. τοῦτον τὸν BOΦ, τοῦτον οὖν τὸν AF et v. ego dubitanter scripsi: τοῦτον δ' οὖν τὸν —. pro verbis τοῦτον — βούλομαι 𝔄 sic: καὶ μᾶλλον ἔτι ὑπεργηρᾶσαι βούλεσθε. ἐρέσθαι BA, ἔρεσθαι v. verba τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών: om A (ita A). ἀφιγμένος] ἀφικνούμενος AF. ἦπου] ἤπου Φ. βασιλεύς τις BOΦ, βασιλεὺς 𝔄AF et v. personam ante ἀλλὰ, tum post σατράπης et ante ἆρα οὖν om. Φ. post σατράπης personam om. etiam O. σατράπης BOΦ𝔄 et v., σατράπης τις ACFM. diu malui cum codd. deterioribus supra βασιλεὺς ἦσθα, hic autem σατράπης τις speciose, idque placuit Duebnero p. 69 Bekkeroque. οὐδὲ τοῦτο 𝔄AF et v., οὐ δῆτα BOΦ. et hic quidem οὐδὲ τοῦτο manifesto servandum est. altera scriptura principio non huc pertinuisse videtur sed ad superius οὐδαμῶς, pro quo in margine archetypi scriptum fuerit γρ. οὐ δῆτα idque mox ad inferiora οὐδὲ τοῦτο male relatum. ἆρα οὖν ἄρ' οὖν 𝔄. ἄρα οὖν Φ. ἀνιᾷ σε BOΦ et v., σε ἀνιᾷ F. σε ἀνιᾶ A (ita A), σε λυπεῖ 𝔄M. ἀπολιπόντα τεθνάναι B𝔄AF et v. et qui hic atque infra τεθνάναι O, sed ἀπολιπόντα ἰέναι ΦX et in γρ. schol. V, qui sic: ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. ἀπολείποντα ἰέναι (additque novem verba proxima: οὐδὲν — ἐνενήκοντα). his indiciis ego correxi: ἀπολιπόντα κατιέναι. nam τεθνάναι huc ex inferioribus τὸ τεθνάναι male illatum est ab eo, qui senserat ἰέναι h. l. admodum dici absurde, at κατιέναι sane in hunc senem cadit, qui fuit inter τοὺς ἀφικνουμένους (c. 8 init.). saepe enim κατιέναι est ‚in orcum descendere', velut in D. Mort. XXI. 1 et saepius in hoc ipso dialogo c. 4 fin. et c. 6 init., itemque (de commorientibus) συγκατιέναι supra c. 7 init. et συγκαταβαίνειν c. 2. ceterum scriptura ἰέναι quum caeteri editores frustra vexati sunt tum ipse Hemsterhusius, quo judice ἰέναι nihil aliud est nisi ‚corrupti codicis varia lectio'. τοιοῦτον Φ𝔄AF et v., τοιοῦτο BO (ita O). ἐνενήκοντα BΦ𝔄Fa etiam schol. V. ἐνενήκοντα 𝔄 et v. εἶχον Φ𝔄AF et v., sed ἔχων BO, unde Dindorfius ἔζων scripsit conjectura probabili. ἐς ὑπερβολὴν] εἰς ὑπερβολὴν AF. ἄτεκνός τε καὶ προσέτι vulgo et sic ΦAF. ἄτεκνός γε καὶ προσέτι BO (ita O). ἄτεκνος καὶ προσέτι 𝔄. correxi jam olim: ἄτεκνός τε προσέτι καὶ —. nam uni inopiae senis tria alius generis mala adnectuntur eaque

εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. ΔΙΟΓ. παραπαίεις καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεὼν, καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν ἤδη, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς απόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

---

arete inter se conjuncta. ἦν τὸ] ἢ τὸ O (ita O). item O τεθνᾶναι ut supra. φευκτέον BO et v., φευκτὸν Φ itemque codex Paris. ap. Duebnerum (p. 69). ἄφυκτον et in marg. γρ' ἄφευκτον A, ἄφυκτον etiam 𝔄F. lectioni φευκτὸν quae a Duebnero edita est, reclamat ipse numerus. ΔΙΟΓ. personam om. Φ. παραπαίεις καὶ BO, παραπαίεις ὦ γέρον καὶ 𝔄F, παραπαίεις ὦ γέρων καὶ ΦA et v. nempe pro isto ὦ γέρων primo scriptum fuerat ὢν γέρων glossa verborum ἡλικιώτης ὢν haud dubia. μειρακευῃ 𝔄. χρεὼν] χρεῶν B. τί οὖν ἄν τις λέγοι BO (ita O), τί οὖν ἄν τις ἔτι λέγοι F et (quae λέγει) edd. vett., τί οὖν ἔτι ἄν τις λέγοι A, τί ἄν τις ἔτι λέγοι Φ𝔄. ἐν γήρᾳ Φ𝔄AF. sed ἐν τῷ γήρᾳ BO et v. ἀπίωμεν μὴ BO, sed ἀπίωμεν ἤδη μὴ Φ𝔄ACFM. ἀποδράσειν Φ𝔄ACFM, sed ἀπόδρασιν BO et v., quocum Lehmannus Charon. c. 21: δρασμὸν βουλεύειν apte comparavit. εἰλουμένους BΦ𝔄Fa, εἰλουμένους A (ita A) bc.